

Mirakler

Det første man må spørge sig selv om når man hører om at Jesus udfører mirakler, f.eks. når han helbreder en lam, er dette: Skete det nu også i virkeligheden?

Var der sådan helt bogstaveligt et konkret et lamt menneske som blev rask bare ved at Jesus sagde han skulle rejse sig? Kan det virkelig passe?

Ja, ifølge Det nye Testamente så kunne Jesus udføre mirakler. Og det at helbrede lamme, blinde, døve, spedalske og den slags var egentlig i småtingsafdelingen. Helbredelser er jo trods alt noget som sker i denne verden. Sygdomme kommer og går og ofte helbreder kroppen sig selv.

Langt mere spektakulært – og langt sværere at bortforklare – er det når Jesus går på vandet, når han kan kommanderer et uvejr til at ophøre, eller når han befaler, at et lig, der allerede er i forrådnelse, skal samle sig igen og den afdøde Lazarus derfor på samme øjeblik går ud af graven.

Her stryger Jesus så langt fra naturlovene med hårene. Nej, han viser sig som herre over naturlovene. Som Herre over tid og rum.

Jesus bryder i opstandelsesmiraklerne med den ellers ubrydelige termodynamiske lov som siger, at entropien, dvs. kompleksiteten, altid vil tiltage. Skal miraklet om Lazarus' opvækkelse forstås, så må man sige, at Jesus skaber et hul i tiden og i rummet.

Et hul ind til en verden uden for vores tid og rum. Kun derved kan Lazarus forrådnede krop sendes tre døgn bagud i tiden og komme levende tilbage til denne verden.

Og igen må man så nødvendigvis spørge sig selv: Kan det passe? Strider Jesu mirakler ikke imod alt andet vi i dag ved om verden?

Svaret er imidlertid, at Jesus intet foretager sig der relativiserer en sand videnskabelig forståelse af universet. Det forholder sig ganske modsat. Uden kristendom som åndeligt fundament findes der ingen videnskab.

Det eneste virkelige valg der findes for mennesker i dag er valget mellem kristendom og relativisme.

Det gælder for fornuften, det gælder for kunsten og det gælder for moralen. Hvor kristendommen forsvinder er kun relativismen tilbage.

Der er nemlig én ting som er den nødvendige forudsætning for såvel Jesu mirakler som for videnskab, fornuft og moral. Og denne forudsætning er, at den verden og det univers vi lever i, har sin grundvold uden for sig selv.

Fornuften må, for at være fornuft, have sit fundament udenfor det univers hvori den gælder. Man kan jo ikke løfte en sten hvis man selv står på den. Man kan ikke måle en længde uden at have en uafhængig målestok og man kan ikke fælde en moralsk eller æstetisk dom uden at have en uafhængig lov.

Fornuften, moralen og kunsten forudsætter, at det univers vi lever i ikke er en lukket jernkugle, men tværtimod en porøs skal hvorigennem det sande, det gode og det skønne skinner ind.

Det var det lys som skinnede for Moses ved den brændende tornebusk og som

om sig selv sagde. "Jeg er den jeg er." Dvs. den som ikke er skabt, men som er forud for alt og ved hvem enhver relativisering stopper.

Og det som Jesus så hævder om sig selv, det er, at han er denne forudsætning, han er den som er forud for alt. Han er den første begyndelse, han er den ubevægelige bevæger. Han er lyset i tornebusken.

Jesus Kristus er alfa og omega. Han er begyndelsen og enden. Han er den evige væren, den evige fornuft, det evige uskabte ord hvorved verden blev skabt. Han er den almægtige Gud-

Derfor – og kun derfor – er Han herre over denne verdens love. Og derfor er alle mirakler først og fremmest tegn der viser hen til Ham. Han relativiserer ikke naturlovene, han stadfæster dem.

Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Han blev en af os. og han viste den inderste sandhed om sit væsen ved at lade sig føde i en krybbe og dø på et kors.

Derved åbenbarede han sig selv som kærlighed. Derfor kan vi stole på ham. Vi kan stole på at han ikke – ligesom muslimernes grusomme og dæmoniske Allah og ateisternes lige så grusomme og ubønhørlige skæbne – er en vilkårlig almagt, Nej han er helt modsat en trofast og kærlig almagt som er bundet af sit or og sin kærlighed. Han væsens kerne er ikke magt men kærlighed.

Ved at Jesus Kristus på korset ofrer sig for os, derved er loven opfyldt en gang for alle og enhver som sættes ind i korsets skygge er ren og syndfri og helbredt for alt hvad der truer ham: Også sygdommen, døden og det evige mørke.

Ved Kristi sår blev vi helbredt, Ved hans blod kom der fred over os.

Og som det himmelske lys derved skinnede ned i hytten i Kapernaum, således skinner det i dag ned til os når vi holder gudstjeneste. Også her er himlen åben og Kristus er levende til stede.

Også her hos os er enhver tomhed, enhver relativisme og enhver tvivl blevet fejlet bort af lyset fra Jesus Kristus. Han er det sande, han er det gode og han er det skønne.

Den sandhed, det ord, som skabte verden han åbenbarer i søndagens gudstjeneste den inderste kerne i sit væsen. Vi befinder os ved søndagens gudstjeneste i templets allerhelligste rum.

Vort sande hjem i himlen. Derfor er vi frie i verden. Derfor er vi ikke bundet af denne verdens magter og deres nødvendighed af stål.

Den almægtige Gud er i Jesus Kristus til stede midt iblandt os og siger til hver enkelt af os: "Vær frimodig søn, dine synder tilgives dig."

Evangelietekst til 19. søndag efter trinitatis: Markusevangeliet kap. 2 v. 1-12